

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: Udrag fra VREDENS BØRN

Citation: Aakjær, Jeppe: "Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919", i Aakjær, Jeppe: *Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919*, Gyldendal, 1918-19, s. 648.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer06val-shoot-idm140079181543680/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919

Goj tog Sedlen ud af hendes Haand. „En Skatteblanket til dig, Per. 2 Kr. i Kommuneskat for Juni Kvartal!

Haa, haa, bitte Hansemænd,“ sa Goj, „Juni Kvartal har vi ikke endnu! Du er da nok saa venlig, Dorre, at hilse din strenge Husbond og sige, at omspurgte Beleb skal blive erlagt mod fornøden Kvittance, naar man til den paalydende Forfaldstid behager at henvende sig personlig paa Adressatens Bopæl, som vil være: in care of Mr. Down R. F. D. Nr. 7 Reinbach, Jowa, United States of America.“

„Aa, er det ikke bedst, a betaler?“ sa Per, der i Dag ikke var oplagt til Strid.

„Nej Dæwlen bryde mig; lad mig ordne den Historie,“ sa Goj.

Dorre klamred sig til Pers Haand, som vilde hun med Magt holde ham tilbage.

„Nu maa du slippe, bitte Dorre,“ sa Per bevæget.

Dorre er en Afmagt nær.

Da bøjer Per sig ned fra Vognen og hvisker, mens hans Læber skjælver:

„Hvis a faar det godt, Dorre, saa lover a, te a skal skriv efter dig.“

Dorre ser med et tungt, taknemligt Blik op i hans Ansigt.

Hestene, der nu havde sat sig i Gang, rev deres Hænder fra hinanden.

Da Vognen havde naaet Krusumbakke, hvorfra der var den videste Udsigt rundenom, pikked Per Goj paa Aksele og sa: „Aa, vær saa venlig at holde lige et Øjeblik!“

Goj holdt Hestene an, og Per rejste sig op i Vognen og lod Blikket glide hen over den Egn, de lige havde forladt.

De brede, højbyggede Bøndergaarde lyste i Morgensolen med deres gule Gavle, mens den nyskudte Rug sendte sin Syden ind ad de aabne Porte.

Per udfandt snart de Gaarde i Mængden, hvor han havde tjent som Dreng og Karl; med Vemod hviled hans Blik et Sekund paa Kild Pejrsens mossede Tag derhenne under de nikkende Piletrær; men Vemodet svandt for noget koldt og barskt, da Øjet over Nørgaard og Sølsig tog Springet fra Hans Nielsens knejsende Agerumlade til en

røgsværtet Bunke Mursten til venstre for Kirkegaarden, de sammenstyrtede Ruiner af hans Barndomshjem.

„Aa, hvad Fortræd er der ikke blevet gjort mod én dernede!“ Per pegede ud over alle de boværende Gaarde.

„A haar ett en Følels i mit Bryst, ett en Rettighed af hvad Slags Lige nævnes maa, som ett der er blevet spyttet og traadt paa.

Og saa te en ett skal ha andet Svar til det end at rømme fra det hele!

Men hvad kunde det hjælpe at blive? Med den Ret vi har, fornaar en jo ingen Ting — uden at syke — ligesom de andre.

A kan huske fra mine Skoledage, te der var nogen, der blev kaldt for Vredens Børn; a kan ett nu gi no Klaring for, si hvad Grund de havde faaet dette Navn; men det var Folk, for hvem ingenting hverken vilde lykkes eller trives. Naar andre stod i Sol, saa leved de som under en Sky.

Naar a siden hen saa paa mig og mine, alle dem, der maatte opholde Livet ved at tjene for Løn, saa hvordan alting visned og gik i Syk for dem, ligegyldig snart hvad de stilled op, saa maatte a altid sige til mig selv: Ja, det er vi anner; vi er Vredens Børn, der all vor Dav lever under en Sky.“

„Ja, men det bliver anderledes! Der kommer andre Tider, før en ret ved af det at sige!“ raabte Goj og knalded heftigt med Pисken. „Vent nu bare, til vi faar muget tilstrækkeligt under Bønderne: Rent Sengehalm, ren Luft, rent Vand, saa der bliver Forskjel paa et Hundehus og et Kælekammer; og saa Sammenhold, mine Venner! Haand i Haand, Orden i Rækkerne, Fasthed i Geledet; slut op; Værsting: En Husmandsforening, en Tyendeforening i hvert Sogn, Dæwlen bryde mig! Saa har vi suksomsive hele den sociale Revolution. Taler jeg hen i Taagen! Eller har jeg maaske ikke Ret?“

„Jo, Goj; men der er to Ting, der maa overvindes forinden: Den ene er Sløvheden, der har sin Rod i en daarlig Forpijning. Den anden er Fejgheden; det er den værste; for den bunder i Karakteren.“

Per kasted endnu et sidste Blik ud over det Land, der havde stødt ham fra sig og vraget hans Mod og hans unge Styrke.